

"Am încălcat decalogul și totuși El m-a iertat..."

Cu greu își poate imagina cineva cât de subțire este granița între nebunie și realitate, între agonie și extaz, între viața de aici și viața de dincolo. Nici eu aș fi priceput mai lesne, dacă n-ar fi existat o zi, o singură zi, care mi-a schimbat în mod hotărâtor destinul. Deși trăirile mele legate de atunci sunt simțitor estompate, cum aș putea uita ziua de 2 iulie 2000?! Avem 24 de ani și eram însărcinată cu un copil al nimănu. Al nimănu pentru că nu îl dorea nimeni, iar inima mea era un deșert infinit în care dragostea, mila și Dumnezeu uitaseră de mult timp să mai plouă. Da, recunosc am fost un criminal odios și mă îndoiesc că am plătit suficient pentru asta. Nu vă puteți imagina cruzimea de care am dat dovadă. Dacă vă închipuiți că totul s-a derulat conform unei decizii reci, calculate, ca o consecință a "civilizației" secolului nostru, vă înșelați.

N-a fost vorba de nicio programare la medic. Nu! Am dorit să comit actul fără să mi-l asum și fără să fiu trasă la raspundere. Am împins dulapuri, am făcut eforturi fizice exagerate, am băut vin roșu în cantități impresionante. Nimic, acest copil se încăpățâna să vină, cu orice preț, pe lumea asta. Părea că mă împacasem cu ideea sau, cel puțin, refuzam să mă gândesc la ea. Până într-o duminică de iulie...

Duminica Dumnezeu se odihnește, dar pentru mine a făcut atunci o excepție. Spitalul Caritas din București a fost fortăreața în spatele căreia am capitulat.

Acolo și atunci m-am întâlnit cu EL. Amețită de durere, zăceam aruncată într-un cărucior cu roțile, pe niște coridoare înguste și întortocheate, undeva la porțile infernului. Nu aveam absolut niciun ban în buzunar și nu am reușit să cumpăr bunăvoința medicilor; nici măcar pe a infirmierelor care, în loc de o targă mi-au oferit un scaun incomod, de parcă cineva își pusese în gând să mă tortureze și să-mi sporească, cu fiecare secundă, chinul. Nu îndrăznesc să acuz pe nimeni, meritam cu vârf și îndesat totul. Clipele mi se păreau nesfârșite, durerea trecuse dincolo de limita suportabilă.

Leșinam în răstimpuri iar în momentele de luciditate nu-mi doream decât să mor mai repede. După ore întregi de așteptare, într-un final, am fost dusă în sala de operație. Mi s-a făcut prima doză de anesteziac...infecția era atât de mare, încât anestezia nu-și mai făcea efectul. A urmat o doză suplimentară, după ce mama și-a dat acordul scris, pentru ca ei să mi-o poată administra.

Ați simțit vreodată că vă prăbușiți de pe o treaptă în gol ? cam asta era senzația..

Vocile medicilor rămâneau undeva în spate, iar eu coboram încet și sigur în întuneric. Nu am văzut nicio lumină, iar "tunelul", dacă poate fi numit așa, era un neant întunecos în care mă afundam lent.

Prima senzație a fost de eliberare. Nu mai exista durere, gravitație sau timp. Pluteam în derivă într-un spațiu amorf, iar la un moment dat, deasupra mea a venit "CINEVA". Îi simțeam prezența, dar știam că nu am "voie" sau că "nu se cade" să îl "privesc". Folosesc ghilimelele pentru că nu vă pot descrie decât cu titlu aproximativ ceea ce simțeam. Intrasem într-un univers necunoscut, iar instrumentele de care dispune gândirea rațională nu sunt suficiente pentru a-l explica.

Asistată de PREZENȚA LUI, am început un fel de autoanaliză a întregii mele vieți. Hotărât lucru, nu urmăream un film! Era, mai degrabă, ca și cum citeam o carte, al cărei personaj principal eram eu însămi. Mă aflu, deopotrivă, în ipostaza de acuzator și acuzat. Trăiam un fel de interogatoriu al conștiinței mele. De exemplu:

"Ai fost un om laș!"

Tot eu, ripostam imediat:

"Ba n-am fost!" Automat, se descărcau în "mintea mea" toate situațiile în care dădusem dovadă de lașitate. Și nu erau puține! EL doar mă asista, cu un fel de superioritate blândă, absolută. Oricât m-aș strădui, nu cred că voi găsi în vreun dicționar cuvintele potrivite pentru a-L descrie, așa cum îl simțeam. Nu vreau să vă înșir aici suma păcatelor de care mă făceam vinovată.

Pedeapsa venea ca o consecință firească, nu se negocia și nu aveam deloc sentimentul că EL era cel care mă pedepsea. Trebuia să stau, surghiunită într-un spațiu atemporal - eu, singurătatea și păcătosul meu suflet. Era ca și cum nu-mi făcusem corect temele, fiind nevoită să reiau de la capăt problema, căutând, de această dată, soluția cea bună. Retrăiam fiecare experiență a scurtei mele vieți, durerea fiind direct proporțională cu

sentimentul că nu făcusem ce trebuia. Imaginați-vă cea mai tristă zi din viața voastră și ridicați-o la puterea un milion. Este o trăire neomenească, cu siguranță mă aflu în iad...

Dacă vă puteți proiecta ce înseamnă să ți se descompună sufletul de durere, înseamnă că sunteți foarte aproape experiența mea. Nu eram supărată pentru pedeapsa pe care trebuia să o îndur singură, o veșnicie toată. Îmi părea rău și regretam sincer că nu mă puteam întoarce sa-mi îndrept greșelile și să fiu un suflet mai bun și evoluat. Cred că acest gând mi-a salvat sufletul.

Atunci EL a venit din nou... mi-a vorbit fără cuvinte, într-un limbaj al minții și al sufletului:

"E frumos? Ți place unde ai ajuns?"

Deși mă repet, vreau să fie limpede că, natura comunicării mele cu EL era una mental-sufletească. Cuvintele folosite de mine pentru a descrie această "întâmplare" se substituie unei traduceri aproximative.

I-am răspuns că nu, dar:

"Ce pot să mai fac acum?"

M-a "ridicat" din acea văgăună gri, în care eram osândită să-mi ispășesc păcatele. M-a lasat să-i

simt căldura, lumina, iubirea. Era reversul: fericirea la puterea un milion...și nu o pot descrie în cuvinte. Ridicându-mă, mi-a spus că îmi mai dă o șansă și că este ultima; că mă pot întoarce, voi avea "un cec în alb" dar dacă voi comite un singur păcat din cele "grele" care m-au adus acolo, mi le va pune pe toate celelalte la socoteală. Nu m-aș mai fi despărțit niciodată de EL...era IUBIREA, ARMONIA, UNVERSUL. Nu îmi lipsea nimic, nu aveam nevoie de nimic. Eram pace, liniște, fericire și lumină. Înainte să mă desprind de el, mi-a spus că îmi mai dă "ceva" și că este "curios" să vadă cum folosesc eu acel "ceva".

Am revenit, cu aceeași senzație neplăcută de prăbușire în gol, de pe o treaptă și cu o imensă părere de rau că mă dezlipisem de EL.

"Acolo" nu existau întrebări. Asistenta care îmi schimba perfuzia, mi-a spus foarte sec că nu mai pot avea niciodată copii:

"Păcat, ești atât de tânără..."

Dar eu știam deja asta.

"Eu sunt Calea, Adevărul și Viața"

Respect pentru oameni și cărți

O fereastră nouă mi se deschidea înaintea ochilor, iar mintea mea afla raspunsuri dincolo de cuvinte. Simțeam că sunt "altfel", iar acest lucru nu îmi ușura deloc situația, dimpotrivă, îmi dădea o stare de confuzie generală. Nu era vorba despre anestezie, așa cum ați fi cu toții înclinați să credeți. Când mi-am revenit complet, m-am îndoit de această experiență și primul meu impuls a fost să cred că șocul fusese atât de mare încât, cu siguranță, mintea mea a cedat. ȘTIAM în sufletul meu că nu este așa. Uneori văd dincolo de limitele omenești. Acest lucru îi surprinde sau îi sperie pe semenii mei.

Mi-ar plăcea să nu mă priviți ca pe un om înzestrat cu nu știu ce puteri, că nu sunt! Sunt un om ca oricare altul - singura mea putere vine din faptul că L-am întâlnit pe Dumnezeu. Singura mea putere este Dumnezeu.

Aceasta a fost cea mai măreață și frumoasă experiență a vieții mele. Nu mă încadrez în teoriile

neurochirurgilor sceptici. Aceștia afirmă că rămân imagini pe scoarța cerebrală și practic acestea sunt relatate de către subiecții reînțorși din moarte clinică. Categorie această teorie nu funcționează și în cazul meu! de ce? Pentru că eram întinsă pe masa de operație, iar ochii mei erau închiși – deci nu aveam organ vizual activ - cu toate acestea, am văzut tot ceea ce s-a întâmplat acolo. M-am văzut întinsă pe masa de operație; știu certurile medicilor, știu că un medic foarte tânăr (rezident, avea 26 de ani) a clacat în timpul operației mele; i-am văzut cum m-au resuscitat. Memoria anterioară anesteziei nu avea cum să păstreze aceste informații! Pentru că nu se întâmplaseră încă! Nu uitați un amănunt foarte important! eu eram întinsă pe masa de operație cu ochii închiși! M-am întâlnit cu EL...iar aceasta a devenit o certitudine absolută pentru mine. Poate că sunt prizoniera experienței mele, voi nu ați fi?! Deși s-a estompat mult, întâmplarea este, totuși, extrem de vie pentru mine. De câte ori mă întorc la ea, mă simt bine. Acolo, lângă El mi-era bine. Cred că nu-i nici un merit să crezi în Dumnezeu, este natural să crezi, este firea lucrurilor. Sunt mulți oameni care au trecut dincolo. Pe mulți i-a schimbat "călătoria" așa cum m-a schimbat și pe mine.

Oh! să nu va imaginați că schimbarea a survenit brusc în ceea ce mă privește! Au urmat zece ani de

confuzii, îndoieli sau revelații. Le port pe toate în suflet ca pe niște comori. Încă mă simt într-un continuu proces de schimbare.

Prima transformare care s-a produs în mine este aceea că nu mă mai tem de moarte. Moartea este frumoasă. Mă refer la moartea ce survine natural, atunci când omul și-a încheiat cu bine misiunea pe pământ. Nu știu dacă ați auzit despre moartea bătrânilor preoți, călugări sau oameni care și-au petrecut întreaga viață cu sufletul alături de Dumnezeu. Adeseori aceștia mor lin, în somn și cu un zâmbet de pace întipărit pe față. Cred că dacii nu s-au înșelat atunci când râdeau la moartea omului și plângeau la venirea lui pe lume. Nașterea unui om conține dezlegarea misterului vieții - suferința trupească vine la pachet cu bucuria vieții. Acesta este misiunea omului pe pământ: bucuria sufletului să domine suferințele, limitările sau lipsurile fizice. Viața este doar o călătorie în care bucuria și suferința sunt inseparabile. Nașterea este începutul acestei călătorii, moartea deschide drumul alteia. Taina Învierii Lui Hristos dezleagă misterul vieții, ferecat de secole de suferință. Moartea nu există. Moartea este o iluzie, o poartă către o nouă și fascinantă călătorie.

Nu știu câte călătorii îi sunt date unui suflet să străbată, nu dețin cheile adevărului absolut. Am

văzut și eu câteva bucățele îmbinate perfect, din marele puzzle universal.

Trebuie neapărat să fac o precizare - sinuciderea nu este o eliberare, este o condamnare, atât pentru cel care își ia viața, cât și pentru familia rămasă în urmă. Sinucigașii care au experimentat moartea clinică și au fost readuși la viață au povestit lucruri înfiorătoare. Iadul despre care povesteau nu este altceva decât propria celulă a sufletului lor, lipsit de iubirea și lumina Lui Dumnezeu. Sinuciderea este sfârșitul oricărei călătorii, ea înseamnă renunțarea la Dumnezeu. Dumnezeu este CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA. Renunțând la viață, renunți la Dumnezeu.

"Copilul meu nenăscut m-a învățat să iubesc"

Respect pentru oameni și cărți

Una din marile îndoieli care mi-au bântuit mintea după episodul soldat cu moarte clinică și-a găsit răspunsul într-o zi senină de vară.

Mergeam agale spre casă. Priveam cerul și încercam să reinițiez, timid, o conversație cu EL.

"Ai spus că nu trebuie să mai repet niciun păcat greu, că mi le vei pune pe toate la socoteală. Ei bine, cum, cum aș putea eu repeta avortul?! Eu nu mai pot avea copii"...strada era mută, nefiresc de liniștită. Părea că nimeni, nimeni în lumea aceasta și în alte lumi posibile nu îmi auzise gândul

Am dat cu piciorul într-o pietricică, ca un copil răsfățat care, neputând să-și înfrunte părintele, își descarcă furia pe obiectele din jur.

Nărăvașă, pietricica a intrat între talpa sandalei și degetele piciorului sporindu-mi disconfortul și furia.

"Și dacă totul a fost doar o plăsmuire a minții mele?! De parcă EL nu ar avea altceva mai bun de făcut! Ce prostie....pff, hai că sunt dusă rău!"

Am adormit îmbufnată și dezamăgită profund. Mă îndoiam de o experiență fabuloasă și aveam nevoie disperată de un răspuns...

A venit prompt, în dimineața următoare. Am cunoscut-o în clinica unui psiholog monden cu care mai colaboram pe atunci. Avea 39 de ani și era însărcinată cu un copil pe care nu îl dorea. Era părăsită, pierdută și disperată.

Nu îmi venea să cred! Femeia aceasta era răspunsul Lui Dumnezeu la întrebarea mea. I-am fost alături toată vara, căutând argumente posibile și imposibile ca ea să-și ducă sarcina în siguranță, la termen. Apoi i-am botezat copilul...și viața ne-a despărțit. Nu mai conta, misiunea mea se încheiase.

De atunci, am consolat multe femei însărcinate și am contribuit indirect la venirea pe lume a multor bebeluși. Cel mai frumos cadou l-am primit de ziua mea, în 2010. Două gemene s-au născut chiar atunci, înainte de termen. Una avea 900 de grame iar cealaltă avea puțin peste un kilogram. Am știut că vor trăi din prima clipă în care le-am văzut. Fără infatuare și aroganță, știu sigur că ele nu s-ar fi

născut dacă eu nu aş fi apărut, la momentul potrivit, în viaţa mamei lor..

S-au născut de ziua mea, ca şi cum Dumnezeu a vrut să-mi ofere un dar inestimabil prin ochişorii acestor fetiţe. Au fost sănătoase tun, în pofida naşterii premature. Prezenţa lor în viaţa mea este dovada vie că am făcut tot ce depindea de mine să-mi îndrept greşeala.

Multe dintre voi aţi trecut prin trista experienţă a avortului. Poate că aţi fost mai norocoase şi n-aţi avut parte de un deznodământ atât de dureros ca al meu. O vreme, am trăit sub semnul vinovăţiei. O vinovăţie care m-a epuizat sufleteşte şi m-a îmbolnăvit. De fapt, ca să fiu cinstită până la capăt, am trecut prin mai multe faze: negarea, ("ce, era un embrion în formare, n-avea suflet, nişte celule care se hrăneau prin mine!"), furia ("altele fac o grămadă de avorturi şi tot fac copii şi eu?!...")

Târziu, a venit regretul, mila faţă de o fiinţă căreia am cutezat să-i anulez dreptul la viaţă...târziu de tot, a venit acceptarea şi iertarea.

Scriu aceste rânduri pentru toate femeile care au cunoscut trista experienţă a avortului. Ar fi bine să le citească şi taţii copiilor nenăscuţi. Sunt la fel de responsabili în privinţa acestui fapt ca şi mamele care şi-au refuzat maternitatea.

"Împăcarea" cu mine, după acest episod, a decurs lent, cu paşi mici. Acum ştiu sigur că Dumnezeu nu este un moş cu barbă şi cu baston care îi alungă de la el pe copiii nebotezaţi. Dumnezeu este iubire şi iertare. Cum ar putea face o aşa grozăvie?

Spun acest lucru pentru că am auzit enormităţi orotdoxe de genul că ei, bebeluşii nenăscuţi şi nebotezaţi nu ajung în rai şi nici nu e bine să le aprinzi lumânări. Eu ştiu că ei ajung sigur la Dumnezeu şi că apropierea de Dumnezeu se poate numi rai.